

θα ὦραν, καὶ εὔρε τὴν Ἑρατώ εἰς τὴν αἰθουσαν μετὰ τῆς θείας τῆς ποροῦσαν πένθιμα. Καὶ λευκὴ ἐσθῆς καὶ ταινίαι κυναὶ ἐγένοντο ἄφαντοι. Τὸ ἦθος τοῦ προσώπου τῆς ἦτον ἄλλοθεν· ὅλη ἐφαίνετο ὡς μεταμορφωθείσα, ὥστε ὁ Χαρίλαος δὲν ἐγνώριζεν οὔτε τὸ βλέμμα, οὔτε τὸ μεῖδιμά της. Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν τὸν ὑπεδέχθη ἦτο τοσοῦτον περιεσκευασμένος καὶ ψυχρός, ὥστε ἐνόμισαν ὅτι ἀπώλυντο ὅλοι τοῦ αἰ ἐλπίδες.

— Ἐρχομαι, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω.

— Πῶς; ἀναχωρεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Ἑρατώ.

— Μάλιστα, ἀναχωρῶ· δὲν εἶμαι πλέον ἀναγκαστὴς ἐδῶ. Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει ὅτι ἐπεθύμουν νὰ μείνω διὰ παντός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐκείνος τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην ἀγαπᾷτε... Πρέπει λοιπὸν νὰ μὲνω ξένος πρὸς ἐκείνην πλησίον τῆς ὁποίας ἐπέρασα τὰς ὥραιότερας ὥρας τῆς ζωῆς μου; Φοβούμαι μὴ δὲν με συγχωρήσετε παρουσιασθέντα τόσον καιρὸν μὲ ὄνομα ξένον. Ἐάν εἴθε ὅποια καὶ ὅταν σὰς ἐγνώρισα!... Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον... ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦτον ὑπερβολικὴ· τὸ κατ' ἐμέ, ἔπραξα τὸ χρέος μου... ἀνελάβετε τὴν ὑγίαν σας... Σὰς ἀρίστη ὑγίαν.

Τοιαῦτα λέγων ἠσθάνετο ἐκλείπουσαν τὴν καρδίαν του· καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τοῦ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

— Χαρίλαε! ἀνερώνησεν ἡ Ἑρατώ.

Καὶ εὐθὺς ἐστάθη ὁ Χαρίλαος. Οἱ ὀρθόκλμοί της ἠκτινοβόλουν τὴν ὄραν ἐκείνην ἐρωτα καὶ σῆνεσιν.

— Προφέρεις λοιπὸν τὸ ὄνομά μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος, καὶ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν της.

— Ἀγαπητά μου τέκνα! ἀνέκραξε καὶ ἡ γραῖα· δὲν ἀντέχω πλέον· πρέπει νὰ σὰς ἐναγκαλισθῶ καὶ τοὺς δύο.

—

Μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἡμερῶν, νέος τις κατὰ Κυριακὴν παρευρισκόμενος εἰς τὸ μέρος τῶν Πατησίων ὅπου παίζει ἡ Μουσικὴ, ἔλειγε πρὸς τινὰ φίλον του·

— Ἐμαθες τὰ νέα;

— Ποῖα; ὅτι ἠλλάξεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν;

— Τί ὑπουργοὺς μὲ λέγεις; ἠξέφρεν ὅτι ὁ φίλος μας Χαρίλαος...

— Μήπως ἀπέθανεν;

— Ἀξιόλογα ἀπέθανεν· ὑπανδρεύθη.

— Ἀληθινά! καὶ μὲ ποῖον;

— Μὲ νέαν τὴν ὁποίαν ἐγνώρισαν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἰδοὺ τί κάμνουν τὰ ταξίδια.

— Καὶ εἰς τὰ ἐδικά μας! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.

N.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. ΠΟΜΠΗΙΑ.

ΟΙ ΠΑΠΥΡΟΙ. (Volumina Hieroglificae.)

(Ἐκ τῶν σημειώσεων Ἑλληνος περιηγητοῦ.)

A.

Περικαλλέστατον τὸ προάστειον τοῦ Πορτικίου,

(Portici) σταδίους τινὰς ἀπέχον τῆς Νεαπόλεως. Εἶναι τὸ θερινὸν καὶ ἀνθηρὸν ἐνδιαίτημα τῆς ἀριστοκρατικῆς τῶν Νεαπολιτῶν τάξεως, καὶ τὸ φθινόπωρον καθ' ἑκάστην πέμπτην, ἐκαὶ μεταφέρεται ἐν ὀχήματι μὲγας πολιτῶν ὄμιλος, χάριν περιπάτου.

Ὁ φέρων εἰς Πομπηίαν καὶ Καστελαμάρε σιδηρόδρομος διέρχεται καὶ διὰ τοῦ Πορτικίου, ὁ δὲ μετακίνηων περιηγητῆς πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν μερῶν ἐκείνων σταματᾷ κατὰ πρῶτον ἐνταῦθα, ὅπως περιεργασθῇ τὸ Ἡράκλειον.

Τὸ Ἡράκλειον καὶ ἡ Πομπηία, δύο ἀκμάζουσαι πόλεις τῆς Καμπανίας, ἀνηγέρθησαν τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει 179 Μ. Χ. καὶ κατεχώσθησαν ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου, καθ' ἣν ἔγινε θῦμα καὶ Πλίνιος ὁ Πρεσβύτερος.

Ἐπειτα λοιπὸν ὑπὸ τὴν τέφραν αἱ πόλεις αὐταὶ ὑπὲρ τοὺς 12 αἰῶνας, ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 171,3 ἐργάζεται σκάπτοντες τὸ ἔδαφος ἵνα θέσωσι τὰ θεμέλια ἀγροτικῆς τινας οἰκίας τοῦ πρίγκηπος Ἐμμανουὴλ Αὐραίνης, Γάλλου νομπευθέντος εἰς Νεάπολιν καὶ κατοικοῦντος εἰς Πορτικί, ἀνεύρον τυχαίως θόλον τινά, καὶ ὑπὸ τοῦτον ἀγάλματα ἐκ μαρμαροῦ καὶ ὀρειχάλκου, ἅτινα ἀπέστειλον εἰς τὸν Πρίγκηπα. Καὶ τότε μὲν ἡ ἐργασία δὲν ἐπρωχώρησεν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1738, ὁ Δὸν Κάρολος, βασιλεὺς τῶν δύο Σικελιῶν καὶ ἀκολουθῶν τῆς Ἰσπανίας, διέταξε νὰ ἐπαναληφθῇ δραστηρίως ἡ ἀνασκαφή. Ἀνεκαλύφθη δὲ μὲγα μέρος τῆς ὑπογείου ἡδὴ πόλεως ταύτης. Ἡ μετὰ θαυμασμὸν βλέπει τις φωτιζόμενος ὑπὸ δαδὸς τὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, τὰς εὐθυγράμους ὁδοὺς, τὰ πεζοδρόμια, κτλ. Ἐν Ἡρακλείῳ εὐρέθη καὶ πληθὺς παύρων, περὶ ὧν θέλομεν διαλαβεῖ κατωτέρω.

Ἡ δὲ Πομπηία ἢ Πομπηία, σὺ πόρῳ καιμένη τοῦ Ἡρακλείου, πόλις τὸ πάλαι μὲν παραθαλασσίᾳ ἀλλ' ἡδὴ ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ἀνεκαλύφθη τυχαίως ἐπίσης τὸ 1755, ἦτοι 42 ἔτη μετὰ τὸ Ἡράκλειον. Αἱ ἀνασκαφαὶ ταύτης ἤρχισαν γενόμεναι διερχῶς καὶ μεθοδικῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1799. Ἦτο δὲ πόλις πλουσία καὶ μεγαλοπρεπής, διότι, εἰ καὶ τὸ ἐν πέμπτον μῆνον αὐτῆς ἀνωρύχθη, ἀνεκαλύφθησαν ὅμως ὀκτὼ ναοί, τρεῖς στοαὶ (πλατεῖαι), δύο θέατρα, λουτρά, ἐν μέγιστον ἀμφοθέατρον, κλπ.

Ὁ Στράβων ἀναφέρει ὡς ἐξῆς περὶ τῶν δύο τούτων πόλεων·

« Ἐχόμενον δὲ (τῆς Νεαπόλεως) προύριον ἐστὶν Ἡράκλειον, καὶ ἐκκειμένην εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον. Ὅσχοι δ' εἶχον καὶ ταύτην καὶ τὴν ἐφεξῆς Πομπηίαν, ἣν παράρρει ὁ Σάρνιος ποταμὸς. Νώλας δὲ καὶ Νουκερίας καὶ Ἀγέρων ἐπίνειόν ἐστιν ἡ Πομπηία, παρὰ τῷ Σάρνῳ ποταμῷ καὶ δεχομένην τὰ φορτία καὶ ἐκπέμποντι » (Ε. Κ. 4).

Περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Πομπηίας διαλαμβάνει Δίων ὁ Κάσιος (ΕΣΤ) τὰ ἐξῆς·

« ... Καὶ προσετι καὶ πόλεις δύο ὅλας, τότε Ἡρακουλάνειον καὶ τοὺς Πομπηίους, ἐν θεάτρῳ τοῦ ὀμίλου αὐτῆς καθήμενον, κατέχοντε. Τοσαύτη γὰρ

ἡ πᾶσα κόνις ἐγένετο, ὥστ' ἀπ' αὐτῆς ἦλθε μὲν καὶ ἐς Ἀφρικὴν καὶ Συρίαν καὶ ἐς Αἴγυπτον, ἐπλήθη δὲ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ τὸν τε αἶρα τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἐπλήρωσε, καὶ τὸν ἥλιον ἐπεσκίασε καὶ συνέβη κἀνταῦθα δέος οὐ μικρὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, οὐτ' εἰδῶσι τοῖς ἀνθρώποις τὸ γεγονός, οὐτ' εἰκάζουσι δυνάμεις· ἀλλ' ἐνόμιζον καὶ ἐκείνοι πάντα ἄνω τε καὶ κάτω ἀναστρέφεσθαι, καὶ τὸν μὲν ἥλιον εἰς τὴν γῆν ἀφανίζεσθαι, τὴν δὲ γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνιέναι. Ἡ μὲν οὖν τέφρα αὕτη οὐδὲν μέγα τότε κακὸν αὐτοῖς εἰργάτατο· ὕστερον γὰρ νόσον σφίσι λοιμώδη δεινὸν ἐνέδαλε. v

B'.

Γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὅποιοι καὶ ὅποσοι θεσσαυροὶ τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ τοῦ ἀρχαίου βίου ἀνωρύχθησαν εἰς τε τὴν Πονηρίαν καὶ εἰς τὸ Ἡράκλειον. Ἀπαντες σώζονται ἤδη εἰς τὸ θαυμασίον βουρβανικὸν Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως, καὶ ἤθελεν εἶναι μακρὸν νὰ διαλλάξω περὶ αὐτῶν.

Θέλω ὁμῶς εἰπεῖ ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν παπύρων οἵτινες ἐν τῷ Μουσείῳ κατέχουσιν ἴδιον δωμάτιον, ἐν ᾧ πολλοὶ ἑλληνισταὶ χαλκογράφοι καταγίνονται περὶ τὴν ἐκτύλιξιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν περιεχομένων.

Οἱ εὑρεθέντες πάπυροι εἰσὶ περὶ τοὺς 1000. Ἀνῆκον δὲ εἰς βιβλιοθήκην ἐπικουρικοῦ τινος, διότι αἱ μέχρι τοῦδε ἀναγνωσθεῖσαι καὶ δημοσιευθεῖσαι πραγματεῖαι εἰσὶν ἔργα μαθητῶν τῆς τοῦ Ἐπικούρου Σχολῆς, ἧτις πολλοχὸς τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ῥωμαϊκοῦ κόσμου ἦν τότε ἡ ἐπικρατοῦσα.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ ἡ ἐκτύλιξις αὐτῶν, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Padre Piaggi μηχανικῶς, ἔχομεν ἤδη ἐκδεδομένους εἰς τῶς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς τοῦ Ἡρακλείου Ἀκαδημίας (Accademia Ercolane), ἑνδεκα τόμους εἰς φύλλον, περιέχονται τὸ καίμενον καὶ τὴν εἰς τὸ λατινικὸν μετάφρασιν μετὰ σχολίων τῶν ἐξῆς συγγραμμάτων.

Τόμος I. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ α. 1763.

B'.

Τόμος II. ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ.

IA.

Ὁκτὼ τεμάχια Λατίνοι πεποιητῶ. — 1809.

Τόμος III. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΚΑΚΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΡΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΟἷΣ Εἰσὶ ΚΑΙ ΠΕΡΙ Α.

Θ

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΚΑΚΙΩΝ — 1827.

I

Τόμος IV. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΛΟΓΟΥ ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΣΕΩΣ Οἱ ΔΕ ΕΠΗΓΡΑΦΟΥΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΛΟΓΩΣ ΚΑΤΑΘΡΑΣΙΝΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ ΔΟΞΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΧΕ'. — 1835.

Τόμος V ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΘΩΝ ΚΑΙ ΒΩΝ — 1835.

Τόμος V. Part. 2. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΘΩΝ ΚΑΙ ΒΩΝ. — 1843

Τόμος VI. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΕΥΣΤΟΧΟΥΜΕΝΗΣ ΔΙΑΓΩΓΗΣ ΚΑΤΑ ΖΗΝΩΝΑ

ME RODOPI DE SENSIBUS COMMENTARIUS — 1839

Ὁ VII. Τόμος εἶναι ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ἐπειδὴ εὑρέθησαν συμπληρωτικά τινὰ τεμάχια, περὶ ληφθέντα ἐν αὐτῷ.

Τόμος VIII ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΜΗΡΟΝ ΑΓΑΘΟΥ ΛΑΟΙ.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ — 1844.

Τόμος IX. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ Α. — 1848.

Τόμος X ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΧΑΡΙΤΟΣ

ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ. — 1850.

Τόμος XI. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ Δ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΥΟ ΤΟ ΠΡΩΤΕΡΟΝ

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ Δ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΥΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. — 1855.

DISSERTATIONIS ISAGOGICAE. — 1807.

Μετατυπώσεις τῶν πραγματείων τούτων, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ὑπάρχουσι α) τῶν βιβλίων β) καὶ ἐκ τοῦ περὶ φύσεως τοῦ Ἐπικούρου ὑπὸ Γ. Ὁρέλλη ἐν Λειψίᾳ 1818 εἰς 4ον. μετὰ διαφορῶν σημειώσεων.

β.) *Philodemi per Mausihe*, ἐκδοθέν ὑπὸ De Murr ἐν Στασβούργῳ τὸ 1804 (*).

Περὶ τῶν παπύρων τούτων ἐπραγματεύθησαν διεξοδικῶς μετὰ τῶν ἄλλων ὁ Rosini, Neapoli 1809, ὁ Bernardo Quaranta καὶ ὁ Gusseppe Castaldi.

Υπάρχει δ' ἐκδεδομένον ἐν Νεαπόλει τὸ 1841 καὶ τὸ ἐξῆς σύγγραμμα.

Epitome Volumi Ercolanesi per Cav. Lorenzo Bianco, περιέχον τὴν λεπτομερῆ ἀνάληψιν ἰταλιστὶ τῶν ἐξ πρώτων τόμων τῆς ἐκδόσεως.

Ὁ Φιλόδημος, οὗ τὰ πλεῖστα ἀνευρέθησαν συγγράμματα, ἐγεννήθη εἰς Γάδαρ τῆς Συρίας, ἐξῆσε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρωνος (80 π. Χ.) καὶ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τούτου, ἦν φίλος τινὸς τοῦ Πλάτωνος. Ὁ Φιλόδημος ἦν ποιητὴς καὶ φιλόσοφος τῆς σχολῆς τοῦ Ἐπικούρου. Ἦσαν δὲ γνωστὰ ἐπιγράμματα τινὰ αὐτοῦ φερόμενα εἰς τὴν ἀνθολογίαν.

Τοῦ δὲ Πολυστράτου, μέχρι τῆς εὑρέσεως τῶν παπύρων, ἦσαν γνωστὰ δύο μόνον ἐπιγράμματα ἐκδοθέντα εἰς τ' *Ανάλεκτα* τοῦ Βρουκίου.

Ἀναφέρονται δύο Πολυστράτοι· ὁ μὲν μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου ἐπικληθεὶς ὁ *Τυρρηνός*, ὁ δὲ ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων μνημονευόμενος ὡς διάδοχος τοῦ *Ερμάρχου* ἢ *Ερμάχου*, χρηματίσας διδύσκαλος τοῦ Διονυσίου. Τούτου δὲ εἶναι ἡ ἐν τῷ IV τόμῳ πραγματεία. Ὁ Οὐαλέριος Μάξιμος εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ περὶ θαυμασίων διηγείται ὅτι ὁ Πολυστράτος καὶ ὁ Ἰπποκλείδης, ἀμρότεροι φιλόσοφοι, ἐγεννήθησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐμαθήτευσαν συγχρόνως παρὰ τῷ Ἐπικύρῳ, εἶχον κοινὰ τὰ κτήματα, καὶ τέλος τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπεβίωσαν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν συντόμῳ περὶ τῶν παπύρων, αἵτινες πιθανὸν νὰ περιέχωσι καὶ ἄλλους θησαυ-

(*) Ὁρα Degli scrittori Greci dell'abbate Federici, Padova 1828.

Ἀγγεῖον Ἑλληνικόν.

ροὺς τῆς ἀρχαίας φιλολογίας νομίζω δὲ ὅτι οἱ ἐκδοθέντες ἤδη ΙΑ' τόμοι κοσμοῦσι τὴν ἐν Ἀθῆναις δημόσιον βιβλιοθήκην.

Κ. ΠΟΠ.

ΑΓΓΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

—οοο—

Καὶ τὸ ἀρχαῖον ἀγγεῖον, οὗ τινος πρόκειται ἡ εἰκὼν, ἀνήκει εἰς τὴν ἐκ Νεαπόλεως σταλεῖσαν συλλογὴν περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ὀκτωβρίου (ἀριθ. 206). Λυπούμεθα δὲ ὅτι δημοσιεύοντες ἀντίτυπα τινὰ ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης, δὲν παραθέτομεν καὶ περαιτέρω τινὰς ἐξηγήσεις, ποῦ, φέρ' εἰπεῖν, εὑρέθησαν, ποίας ἐποχῆς εἶναι, καὶ τὰ τοιαῦτα· διότι εἰ καὶ ἐζητήσαμεν τὰς πληροφορίας ταύτας ἐξ ἀρχῆς, δὲν ἐλάβομεν ὁμῶς αὐτάς. Περιοριζόμεθα ἄρα μόνον εἰς τὸ νὰ προκαλέσωμεν τοῦ ἀναγνώστου τὴν προσοχὴν καὶ εἰς τῶν προγονικῶν τούτων μνημείων τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐντέλειαν.

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ.

—οοο—

Διὰ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνης ἐπιτήδειός τις ζωγράφος προτίθεται νὰ παραστήσῃ ὅτι ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἐμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ εἰκονιζόμενον βρέφος, μόλις αἰσθανόμενον τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, λαμβάνει ἀναγείρας κάτοπτρον, καὶ ἐσοπταζόμενον μετὰ κομφείας ἐγκαλλωπίζεται καὶ θαυμάζει ἑαυτό. Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι πάθος ἐκ τῶν δεινότερων, ἐξ οὗ πολλὰ ἄλλα, ὡς ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ οἷστis καὶ ὁ φθόνος, πηγάζουσιν. Ὁρθῶς ἄρα ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς ὅτι δυσκοινοτάτον τὸ Γνώθι σαυτόν. Ὅλοι οἰκειοποιούμεθα ἀρετὰς τῶν ὁποίων στερούμεθα, ὅλοι συγκαλύπτομεν τὰς ἐλλείψεις ἡμῶν, ἢ ἐάν ποτε βιασθῶμεν νὰ ὁμολογήσωμεν τινὰς, φροντίζομεν νὰ δικαιολογήσωμεν ἢ νὰ παραστήσωμεν ἐλαφροτέρας αὐτάς, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ τὰς διορθώσωμεν.

Περὶ τοῦ ὀλεθρίου τούτου πάθους, καθὼς καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων, πραγματεύεται διὰ